

РЕШЕНИЕ

№ 19502

гр. София, 06.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1704** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба, вх. № 3014/10.02.2025 г. от М. М. Ш. А. – гражданин на С., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 3-ОК/03.02.2025 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба от чужденеца, вх. № УП 23583/15.01.2025 г. за предоставяне на международна закрила. С жалбата се твърди: нищожност на решението, поради „допусната грешка в адресата на акта“; процесуална и материална незаконосъобразност на същото, тъй като интервюиращият орган не е взел предвид представени с последващата молба документи, които сочат на нови обстоятелства. В съдебното заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от адвокат К. С., който поддържа.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на решението, считайки, че се касае за техническа грешка в имената, която не опорочава административния акт. Представя три броя актуални справки за С.. Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Решение № 3-ОК/03.02.2025 г. на интервюиращия орган представлява валиден индивидуален административен акт, който е правилен и законосъобразен.

Установява се от наличните по делото писмени доказателства следното.

Процесната последваща молба от чужденеца, вх. № УП 23583/15.01.2025 г. е от името на М. М. Ш. А. – гражданин на С.. В процесното Решение № 3-ОК/03.02.2025 г. интервюиращият орган е

заявил, че се произнася именно по тази последваща молба, но впоследствие, в абзац трети е посочил, че първата молба за закрила е с вх. № ОК-13-1379/31.07.2024 г. и от нея са снети личните данни на чужденеца, като С. Х. А.. Тази грешка в имената на чужденците е единствена в Решение № 3-ОК/03.02.2025 г. По-долу навсякъде в текста е изписано името М. М. Ш. А., включително в диспозитива на решението. В тази връзка Съдът приема, че се касае за очевидна фактическа грешка, която административният орган е следвало да поправи по реда на чл. 62, ал. 2 АПК, но не го е сторил. Грешката не е съществена, понеже не се е отразила на възможността чужденецът да разбере действителната воля на компетентния административен орган и да организира защитата си. Каза се, че грешното име С. Х. А. е изписано само в контекста на цитиране първата молба за закрила - № ОК-13-1379/31.07.2024 г., която е от името на М. М. Ш. А. – жалбоподателят по настоящото дело. Само поради тази причина Решение № 3-ОК/03.02.2025 г. не следва да бъде прогласено за нищожно. Нищожен е този административен акт, който не отговаря на изискванията за валидност, при което не е годен да породи целените правни последици. Нищожен е акт, който: е постановен от материално некомпетентен административен орган; не са спазени изискванията за форма (чл. 59, ал. 1, т. 3 АПК). Посочването само в началото на решението на друго лице, различно от М. М. Ш. А. не представлява основание за прогласяване нищожност, защото мотивите и диспозитивът не сочат на съмнение, кое лице е имал предвид интервюиращият орган.

Във връзка с първата, подадена от М. М. Ш. А. молба за закрила председателят на ДАБ, в административно производство по общия ред е постановил Решение № 11812/12.11.2024 г., с което е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. С решението е обсъдена и анализирана представената от чужденеца бежанска история, като са изложени подробни мотиви. С процесната нова (последваща) молба за закрила, вх. № УП 23583/15.01.2025 г. (л. 28 от делото) чужденецът е представил според него нови писмени доказателства (л.л. 2934), а именно: 1. фотокопие на документ, написан на арабски език, върху който има неясни и нечетливи щемпели (печати) за който твърди да е призовка, уточнена с жалбата като документ, според който чужденецът е издирван от военната полиция в С.. Този документ е представен в препис на български език, но не са представени други преки и/или косвени доказателства, удостоверяващи автентичността му. Обсъден е от интервюиращия орган, който не го кредитирал като ново обстоятелство; 2. Справка за С., от 17.12.2024 г., в която е посочено да е изготвена от Т. Л., но не е установена компетентността и качеството на автора. Интервюиращият орган е приел, че с последващата молба чужденецът не се позовава на нови обстоятелства и с оспорваното решение, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ е отказал да допусне молбата за разглеждане по същество, като основал отказа си с чл. 13, ал. 2 с.з. - подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, а тези, на които се позовава не го касаят пряко.

Нормата на чл. 76а ЗУБ постановява, че „преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно чл. 13, ал. 2“, като от своя страна чл. 13, ал. 2 за „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“ отново връща към Глава шеста, раздел III“. Според чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган, в срок до 14 дни от подаването на последващата молба, единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю взема решение, с което се произнася по допустимостта на последващата молба и съответно я допуска или не я допуска до производство.

Преценката се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови

обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до преценка, дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. В контекста на част първа от диспозитива на решението на СЕС, по дело С-563/22, във връзка с тълкуване нормите на чл. 40 от Директива 2013/32 на ЕП и на Съвета, от 26.06.2013 г., относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила интервюиращият орган, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила е изпълнил задължението „да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила“.

Според първия диспозитив на решението на СЕС от 09.09.2021 г., по дело С-18/20 „член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „нови елементи или факти“, които „са се появили или са били представени от кандидата“, по смисъла на тази разпоредба, включва елементите или фактите, настъпили след окончателното приключване на процедурата по предходната молба за международна закрила, както и елементите или фактите, които са съществували още преди приключването на процедурата, но не са били изтъкнати от кандидата“. С други думи твърденията от молителя факти не са нови и са съществували преди приключване на предходното административно производство пред ДАБ, но чужденецът, след като са му станали известни доводите, с които са отхвърлени твърденията му за произхода и за опасност от преследване е решил да положи нови усилия за доказване на тези твърдения. Такава възможност е имал и в първоначалното административно производство. Предвидената със ЗУБ процедура за подаване на последваща молба за закрила не може да служи като средство чужденецът да поправя собствените си пропуски при съчиняване и доказване на т. нар. „бежанска история“. Интервюиращият орган, постановил процесното Решение № 3-ОК/03.02.2025 г. е изложил конкретни доводи, обсъждайки (отхвърляйки) по същество твърденията на чужденеца. Като не е допуснал за разглеждане в административно производство по общия ред последващата молба ответникът е постановил материално правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 1, ал. 3, ал. 5, вр. чл. 84, ал. 2 ЗУБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 3014/10.02.2025 г. от М. М. Ш. А. – гражданин на С., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 3-ОК/03.02.2025 г., с което не е допусната до разглеждане по същество последваща молба от чужденеца, вх. № УП 23583/15.01.2025 г. за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, и на протест.

СЪДИЯ:

